

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

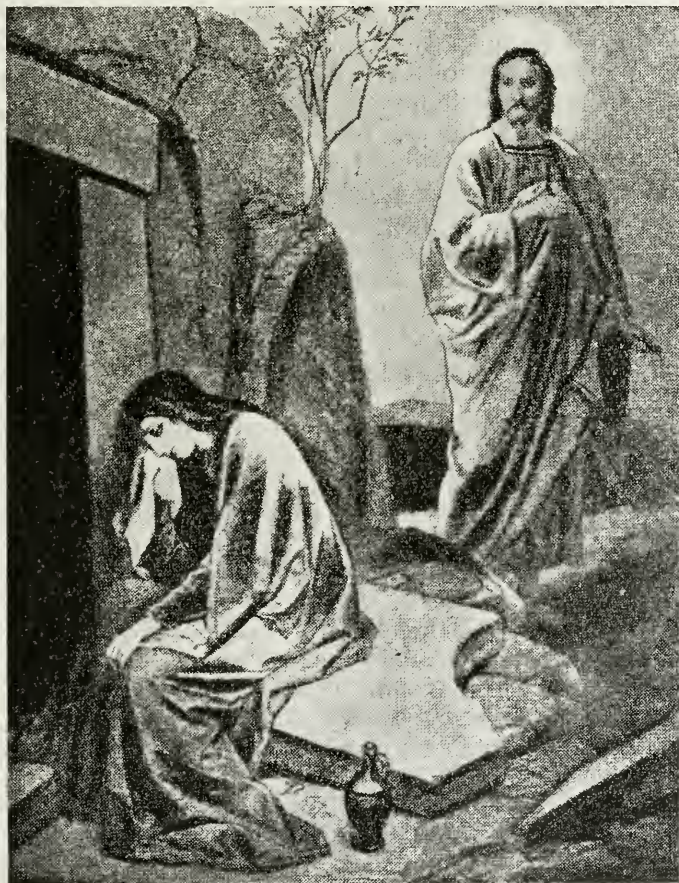
FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 7

1. APRIL 1937

86. Aargang

Opstandelsen.

Tale af nu afdøde Apostel James E. Talmage, holdt i Tabernaklet
i Salt Lake City.

Det er med en Følelse af inderlig Taknemlighed, at jeg staar frem for eder for at føje mit Vidnesbyrd til dem, som I allerede har hørt. Man kan vanskeligt tænke sig et mere inspirerende Billede end det, Forsamlingen her foran mig frembyder. Det er tvivlsomt, om der paa denne Paaskedag noget Sted i dette store Land er samlet en større Kreds end denne.

Denne Dag er i Sandhed en betydningsfuld Dag for alle Kristne. Til Trods for, at Paaskehøjtiden har sit Sidestykke i mange hedenske Skikke, er den dog først og fremmest et Udtryk for de Kristnes Tro, Haab og Lære. Det er Aarets glædeligste Dag, det er Aarsdagen for Historiens største Begivenhed, det mest betydningsfulde Mirakel, som Menneskene kender — et Mirakel, som overgaar alt, hvad Mennesker er i Stand til at fatte. Paa den Dag, som vi nu helligholder, blev Sejren over Graven vunden, og det glade Buskab om et evigt Liv kundgjort.

De sidste Dages Hellige tror paa Legemets virkelige Opstandelse. De tror paa Bibelens Lære i hele dens Skønhed og Simpelhed. De sætter den ikke i Forbindelse med fremmede Mysterier; ikke heller læser de den hellige Bog saaledes, at den faar en anden Mening eller Betydning end den, der indeholdes i den. De siste Dages Hellige tror, at dette Liv er en nødvendig Del af Sjælens Skolegang, at det er et Trin paa Fremgangens og Udviklingens Bane, og at kun de af Guds Sønner og Døtre, som var værdige dertil fik Løv til at komme ned paa Jorden for at iføre sig Legemer. De tror, at Døden ligesaa vel som Fødselen er en Del af den guddommelige Plan, og at Døden kun er en Overgang fra en Tilstand til en anden endnu fjernere. De tror uden mindste Spor af Tvivl, at Legemet og Aanden atter skulde forenes i den virkelige Opstandelse, og Legemets Opstandelse er — lad os huske det — den ledende Tanke eller Kernen i Paaskehøjtiden. Det Menneske, som tror paa Legemets Opstandelse, maa bygge denne Tro paa Aabenbaring, og hvis han tvivler om Sandheden af det, som Guds tydelige og direkte Aabenbaringer fortæller os, og alligevel tror paa Opstandelsen, da gør han sig skyldig i Selvmodsigelse.

...Det er sikkert, at vi ville søge forgæves, hvis vi prøver paa i Naturen at finde noget, der svarer til eller kan sammenlignes med Opstandelsen, denne store Begivenhed, der

er af saa gennemgribende Betydning. Mange have søgt at finde saadanne Ligheder, men jeg har aldrig været enig med dem; thi Ligheder kunne ikke findes! Man betragter Ægget som et Symbol paa Paasken og henviser til det som et Bevis paa Liv efter Døden. Man sammenligner Fugleungens Fremkomst af Æggets gravlignende Indelukke med at komme til Live efter Døden. Det er dog en daarlig og fejlagtig Sammenligning; thi vi maa erindre, at et Æg, som udruges eller kan udruges, ikke er dødt. Dersom det virkelig var dødt, kunde det ikke komme til Live. Naar Knopperne springer ud om Foraaret, og Træerne ifører sig deres grønne Dragt, betragter mange Mennesker dette som et Billede paa Opstandelsen fra Døden, men ogsaa denne Sammenligning er fejlagtig; thi et Træ, som virkelig er dødt, kan ikke mere faa Blade eller Blomster. Insektets Puppertilstand, under hvilken det forvandler sig fra en krybende Larve til en tilsyneladende livløs og ubevægelig Puppe, hvorfra den efter en Tids Forløb kommer ud, som en fuldt udviklet, pragtfuld Sommerfugl, er ligeledes blevet benyttet som et Sindbillede paa Opstandelsen, men ogsaa her er Sammenligningen forkert, thi Puppen er ikke død, hvis den var død, kunde den ikke frembringe det smukke, bevingede Insekt, som Tilfældet er. Naar vi fremsætter disse naturlige og velkendte Fænomener som Sindbilleder paa Legemets Opstandelse fra Døden, da indrømmer vi Rettigheden af den Anskuelse, som nogle have forsøgt at fremsætte, at Jesus ikke var død, men kun i en Bevidstløshedstilstand ell. Trance; at han kom ud af denne Tilstand simpelthen ved at komme tilbage til Bevidstheden, og at han blev set igen af Mennesker, ikke som et udødeligt Væsen, men som et Menneske, der var vaagnet af en Besvimelse. Jesus døde paa Korset. Hans Aand var virkelig og bogstaveligt skilt fra Legemet, og dette Legeme var ikke besvimet, men det var dødt i den Forstand, at Aanden havde forladt det, og at det kun ved Guds Kraft kunde blive gjort levende paany. Lad os ikke fornægte Opstandelsens Virkelighed, saaledes som den er blevet fremsat for os gennem Herrens Aabenbaringer. Vi tror, at vi alle skulle dø, og at Aanden — den udødelige Del af Mennesket, som var til før Legemet blev formet, og som vil vedblive at leve, efter at Legemet er gaaet i Forraadnelse — paany skal iføre sig dette Legeme af jordiske Stoffer, men det vil da blive udødeliggjort og saaledes blive Aandens Opholdssted gennem al Evighed.

De sidste Dages Hellige beskyldes for at have en altfor bogstavelig Opfattelse af disse Ting, at have en forbavsende Enfoldighed og, som en Kritiker sagde til mig, en

brutal materialistisk Lære. Vi indrømmer Rigtigheden af denne Beskyldning i den Forstand, hvori den blev fremsat; men nogle af Tillægsordene billiger vi ikke. De sidste Dages Hellige er netop saa enfoldige, at de er villige til at tro Herren og tage ham paa Ordet, naar han taler. Vi glæde os i det Arbejde for de Døde, der blev paabegyndt den første Paaskemorgen. Medens Herrens Legeme laa i Graven gik hans Aand ifølge Skriftens Ord til Aanderne, som vare i Forvaring, til dem, som vare i Fængsel paa Grund af deres Ulydighed, til dem, som ikke havde haft Lejlighed til at høre og lære Evangeliets forløsende Magt at kende. Han indførte og paabegyndte der et Missionsarbejde, som siden er blevet fortsat uden Afbrydelse, et Missionsarbejde i Sammenligning med hvilket det, som vi forsøge at udføre her paa Jorden med vore 2000 Missionærer, kun er en Draabe i Havet. Der er Brug for Mænd til dette Missionsarbejde blandt de Døde. Hvem er de Døde, naar det ikke er dem, som en Gang har levet? Gud er Herre over baade Levende og Døde, og alle leve for ham. Hvis det er sandt, at de Mennesker, som lever nu, ikke kunne indkomme i Guds Rige uden at opfylde de simple Love og Befalinger, som vor Forløser har givet os, nemlig at blive født af Vand og Aand, da gælder dette ligesaavel for de utallige Myriader, som har levet og er gaaet ind i Aande verdenen.

Læren om Frelse for de Døde blev paany aabenbaret til Guds Kirke i vore Dage. Man var bekendt med denne Lære i gamle Dage, men den var ligesom mange andre af Evangeliets frelsende Principper tabt af Syne og glemt. Apostelen Paulus henviser til Arbejdet for de Døde som et Bevis paa Opstandelsen, idet han siger: »Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de Døde? Dersom de Døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lader de sig da døbe for dem?« I alle de Aarhundreder, da Apostasiens Mørke rugede over Jorden, blev der ikke udført en eneste Ordinance for de Døde, og dog forøgedes i dette Tidsrum de Dødes Antal med utalte Tusinder. Vi er langt tilbage med dette Arbejde; men Herren har beredt en Maade, paa hvilken det kan blive gjort, og hvorved de, som selv kommer ind ad Døren, kunne holde den aaben, saa at andre ogsaa kunne kom ind, saadanne, som en Gang levede her paa Jorden, men som nu er blandt de Døde.

Vor Sammenkomst paa dette Sted har særlig Betydning for mig, fordi det store Tempel hovedsagelig er bygget og indviet til Arbejdet for de Døde. Det er jo en Kendsgerning, at alt det Arbejde, som de sidste Dages Hellige have udført i Retning af Tempelbygning, for Størstedelen er et

Arbejde for de Døde. De ofre ikke deres Midler til Opførelsen af disse Bygninger alene for sig selv eller deres egen Ophøjelse eller for Landets Forskønnelse. Den Tempelbygningens Aand, som gør sig gældende blandt de sidste Dages Hellige er af en absolut uegennyttig Art. Det er Elias' Aand, den Aand, ved hvilken Børnenes Hjerter skulde vendes til Fædrener og Fædrener Hjerter til Børnenes; thi intet Menneske paa denne Jord er alene. Vi taler om Uafhængighed. Intet Menneske er uafhængig. Vi er alle afhængige af hverandre og ville kun kunne gaa frem, naar vi følges med andre, eller naar vi hjælpes af andre. Mine Tanker kredse ofte om dette store Emne, og jeg har tænkt meget paa det, medens jeg sad og lyttede til Brødrenes Vidnesbyrd i Morges, fordi det var paa denne herlige Paa-skemorgen, at Arbejdet for de Døde paabegyndtes. Det var ved denne Højtid, at det store Missionsarbejde i Aandeverdenen tog sin Begyndelse, at Dørene blev aabnede, og at Frelsens Evangelium blev forkyndt for dem, som havde siddet i Mørke — nogle af dem endog siden Noahs Dage.

Jeg føler en særlig Tilfredsstillelse ved at kunde bære mit Vidnesbyrd for eder om Guddommeligheden af dette Værk og om Betydningen af det Arbejde, Kirken udfører. Som vi hørte i Gaar, er et Vidnesbyrd ofte mere virkningsfuldt end et Argument, ofte mere kraftigt end det, som Menneskene kalder Fornuftgrunde; thi vi kunne dog kun være sikre paa, at vore Fornuftslutninger er rigtige, hvis vor Metode er fri for Fejl. Den derimod, som staar frem og siger: »Jeg ved,« vidner om sig selv paa Grund af den Kundskab, der er i ham, og denne Kundskab er givet ham af Gud. Dette Folk tror, at de kunne erhverve og aflægge Vidnesbyrd; de tror ikke, at en Mands Vidnesbyrd i sig selv vil overbevise eller fordømme nogen, men de tror, at et Menneskes ydmyge, ærlige Vidnesbyrd bør respekteres. De sidste Dages Hellige sige eder, at de veed, at Evangeliet er Sandhed; thi de have modtaget denne Kundskab fra Gud. Og naar et Menneske er i Stand til at sige, som den øverste af Apostlene sagde om Kristus: »Du er Kristus, den levende Guds Søn,« da vil Svaret lyde: Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene.« Lad dette Vidnesbyrd komme paa hvad Maade det vil, det har en frelsende Indflydelse paa Mennesket, og det er den Slags Vidnesbyrd, som fylder dette Folks Hjerter, og som deres Liv og Levned er et Udtryk for. Jesus kom med sit Vidnesbyrd, og Folket blev forbauset over hans Lærdomme, ikke fordi han bragte dem noget, som i alle Enkeltheder var nyt; thi han brugte deres Skrifter, benyttede deres Ordsprog og henviste til Ting, som de godt

kendte; men han gav alt dette en ny Forklaring, en ny Mening, og de sagde: »Han taler som En, der havde Myndighed, og ikke som de skriftkloge.« Hans Prædiken var ikke en kunstfærdig Sammenstilling af Skriftsteder. Han byggede ikke sine Lærdomme paa det, Profeterne før ham havde sagt, selv om han henviste til mange af deres inspirerede Udtalelser; men han talte ud af den Kundskab, som han selv havde, og med den Myndighed, som han var i Besiddelse af. Derved kom han til at indtage en Særstilling blandt Datidens Lærere og blev Genstand for Folkets Opmærksomhed. En Ældste blandt de Sidste Dages Hellige har et lignende Vidnesbyrd. Han staar frem i Ydmyghed. Han er maaske ikke veltalende eller lærd efter Verdens Begreber om Lærdom; men uvidende er han ikke, naar han kan staa frem og sige: »Jeg veed, at dette Evangelium er Sandhed.« Vi betragter de gamle Skrifter med Ærefrygt. Vi tror, at de er nødvendige for Guds Riges Opbyggelse i vore Dage; men vi faar ikke vor Myndighed fra dem, og vi er ikke henviste til dem alene for at forstaa Guds Hensigter.

Vi tror ikke, at det er det ene rette udelukkende at leve i Fortiden. Vi tror paa en tidssvarende Lære, en tidssvarende Kirke og en tidssvarende Religion, som stadig bliver beriget med ny Aabenbaring, en Kirke, som modtager Guds Meddelelser og Befalinger vedrørende dens Anliggender i vore Dage. Da den Erklæring blev givet, at Gud paa ny vilde aabenbare sig i vore Dage, blev der røre i Kirkesamfundenes Rækker. Den Gang, da denne Kirke blev organiseret i Begyndelsen af det 19. Aarhundrede, fandtes der ikke en Kirke paa Jorden, som bar Kristi Navn. Der var en stor Mængde Kirker opførte og organiserede, som bleve opkaldte efter Peter, Paulus, Moses og Elias, andre, som fik Navn efter deres Gudstjenestes Ejendommeligheder, saasom Presbyterian, Congregational, Episkopal, og atter andre, som bleve opkaldte efter deres Grundlæggere, som for Eksempel den Lutherske Kirke. Men da det rygtedes, at der nu var en Kirke paa Jorden, som blev kaldt for Jesu Kristi Kirke, begyndte Teologerne og Religionsfilosoferne at ryste og bæve. De bleve grebne af Bestyrtelse, da denne Fane blev rejst; og dog, hvilket andet Navn vilde være mere passende? Denne Kirkes Trosbekendelse er udtalt i dens Navn. Det er ikke Joseph Smiths Kirke, heller ikke Brigham Youngs eller nogen anden Mands eller Samling af Mænds. Det er ikke »Mormonkirken«, uagtet vi ikke har noget imod dette Navn, som man har givet os som et Øgenavn. Det er ikke Mormons Kirke; det er Jesu Kristi Kirke. Hvis dette Navn,

Jesu Kristi Kirke, bliver baaret med Rette, er det i sig selv en tilstrækkelig Forklaring paa den vidunderlige Vækst og Fremgang, som denne Kirke har haft; hvis derimod Navnet er taget med Urette, da er det den største Gudsbespottelse, som Verden nogensinde har kendt. Det Navn, som denne Kirke bærer, er den største Udfordring, som kan gives Verden. Jeg bevidner for eder, at dette er Jesu Kristi Kirke; at Kristi Magt og Myndighed er i Kirken, den samme Kristus, der levede som et Menneske og døde som en Gud, den samme, som opstod, og som kom ud af Graven med det samme Legeme, der blev taget ned af Korset og lagt i Graven; at han i denne Tid og Slægt paany har talt til Verden, hvad han forudsagde, at han vilde; at han igen har oprettet sit frelsende Evangelium blandt Menneskene og aabnet Vejen, paa hvilken Menneskene kunne blive frelste.

Er det ikke mærkeligt, at nogle i deres Uvidenhed kunne sige, at Mormonkirken ikke er en kristen Kirke? Ikke kristen, naar den med Rette bærer Kristi Navn, Kristus, som er Kristendommens Ophav? Ikke kristen, naar dens store Mission er at forberede Jorden for den kommende Konge, vor Herre Jesus Kristus? Ikke kristen, naar den viser Verden et Eksempel paa Selvopofrelse for Kristi Sag, som Verden aldrig før har kendt? Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige prædiker de samme Lærdomme, som blev forkyndt i gamle Dage, og den kommer med det samme Raab: Omvender eder, omvender eder; thi Himmeriges Rige er nær! Vi siger, at Kristus vil komme tilbage til Jorden og personlig regere over den, at det er hans Ret at regere, og at Kirken forbereder hans Komme. De Vidnesbyrd, som vi har lyttet til her, og de Vidnesbyrd, som vi høre fra Tid til anden i de forskellige Stave og Warder, har alle den samme Klang, den samme Sandhed at bevidne, at dette er Jesu Kristi Evangelium, at Gud har kaldet den Mand, som var Redskabet i Guds Haand til at oprette Kirken paa Jorden i denne Tidernes Fylde, Begyndelsen af den sidste Akt af Herrens store Skuespil. Vi burde være inderlig taknemlige over, at vi har erhvervet os Medlemskab i denne Kirke og kunne tage Del i dette store Arbejde. Jeg er taknemlig for dette, og fordi jeg har faaet Lejlighed til at bære mit Vidnesbyrd til eder i Dag, som en af dem, der er blevne kaldede til at være Jesu Kristi særlige Vidner i Verden i vor Tid. Vor Herre Jesus Kristus lever og vil komme igen, saaledes, som det er blevet forudsagt, for at indtage sin Plads paa Jorden og iblandt sit Folk. At hans Aand altid maa være med os og vejlede os gennem alle Livets Omstændigheder og gøre os værdige til

det Navn, vi bære, og den Ophøjelse, som er os lovet, er min Bøn i Jesu Navn. Amen!

Redaktionelt.

Hvad den Kristne Kirke har glemt.

Det, som Jesus af Nazareth søgte at indprænte sine Tilhørere, nemlig, ikke alene at være Ordets Hørere, men dets Gørere synes at være det, som den kristne Kirke har glemt, hvilket igen har resulteret i at saa mange har ophørt ogsaa med at være Ordets Hørere, og har ført Kirken ind i de sørgelige Omstændigheder, som den efter mange af dens egne Lederes Udtalelser befinder sig i.

I Politiken for 13. Februar 1937 fandtes nogle Udtalelser af den unge kendte Præst, Pastor Paul Olesen fra Sønder Omme. Jeg skal ikke gengive andet end den lille Opsummering, hvormed han slutter sine Bemærkninger: »Kirken har intet at sige Tiden, den er ikke længer den faste Klippe i Tidens Brænding. Den bare er der og snakker med, men man hører ikke efter den. Kirken har i Dag kun to Muligheder. Bekendelse til nye Moder eller Reformation. De to halvtredje kirkelige Retninger, vi har her hjemme har for længe siden udspillet deres Rolle.

Det er ikke alene i Danmark, det ser saaledes ud. I Berlingske Tidende for 27. Oktober 1935 skriver Pastor Axel Malmquist, Københavns Domkirke, under Overskriften, »Verdenssituationens Kald og Kristi Kirke«, følgende: Paa det internationale Missionsraads Møde, holdt fra 27. Sept. til 5. Oktober 1935 i East Nordfield, New England, U.S.A., udtaler Dr. Julius Ritcher, den tyske Missionshistoriker: »Vi lever i en Ebbetid for Troslivet, det gælder Rusland, Tyskland, den hele Verden. — Vi trænger til fælles Front fra den kristne Kirkes Side imod Massebevægelsen i anti-kristelig Retning.

Det er heller ikke nogen ganske ny Opdagelse, thi allerede for ca. 12 Aar siden kom der fra et stort Kirkestævne, som afholdtes i de Forenede Stater, hvori i hvert Fald de fleste af de førende kristne Kirker i Amerika var repræsenteret, den forbausende Meddelelse, som fandtes trykt med fede Typer i de fleste af Landets Blade og Tidskrifter: »Kirken har ingen Budskab til en døende Verden.«

Medens kirkelige Ledere kommer frem med deres Falliterklæringer udpeger pensioneret Lærer I. P. Thygesen, Lyngby, en af de store Aarsager, hvorfor Kirken befinder

sig i en saa sørgelig Forfatning. Han skriver i Ekstrabladet for 29. Maj 1936 under Overskriften: »Hvorfor staa Kirkerne i Storkøbenhavn tomme?«

Det, det kommer an paa lader man ligge. »Hvis Folk fik at vide, at Jesus stiller meget store Krav til vor himmelske Faders sande Børn, da vilde de stræbe at opfylde dem, og da fik de Tiden saa optaget, at den ikke blev misbrugt, og da vil Folk fylde Kirkerne, naar de vidste, at hver Gang Ordet høres, blev de stillet over for nye Opgaver, som det er en Fryd at løse. Grundtvigianerne bevæger sig stadig i et lille Hjørne af Kristi Rige, Missionsfolkene i et andet, men det, det virkelig kommer an paa lader man ligge.«

Ja, det er jo netop det, der danner Grundlaget for den fænomenale Fremgang, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige »Mormonkirken« har gjort i de 106 Aar, som Kirken har været organiseret. Den klare og fulde Forstaaelse af de store Krav som Jesus stiller til dem, der vil kaldes hans Disciple eller hans Kirke. De mange mægtige Opgaver, som vi stadig er stillet Ansigt til Ansigt med, baade i kollektiv Henseende, som en Kirke og individuelt som Medlemmer deraf. Det er Opgaver, som Udvandringen fra Nauvoo til Salt Sø Dalen, Nybyggerlivet derude, fuldt af Savn og Selvfornægtelse og omgivet af Farer, det haarde Slid ved Anlæggelsen af de første Markvandingsanlæg, der i Aarenes Løb bogstaveligt forvandlede Ørkenen til en Rosengård, der har skabt et Folk sundt og stærkt baade i legemlig og aandelig Henseende og med en urokkelig Tro paa Gud grundfæstet i deres Hjerter. Det er Opgaver, som denne at prædike Evangeliet til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, som Kirken gennem sit store Missionssystem har forsøgt at løse, der giver aandelig Liv og Vækst. Man har en nogenlunde Oversigt over de Titusinder af Missionærer, som i Aarenes Løb har været ude i de forskellige Missionsmarker i Verden, og man kan anstille Beregninger over, hvor mange Millioner af Dollars, der er ofret i Tid og Penge paa dette Arbejde; men de Ofre, der er bragt i Taarer og ængstelige Timer af Familie-fædre, som har været borte fra deres Hjem og deres kære og af de kære derhjemme for dem, der har været ude, hvor Troen og Tilliden til Gud var deres eneste Trøst, er der ingen Mennesker, der formaar at maale eller beregne. Men det ligger endnu langt længere uden for menneskelige Evner at danne sig nogen bestemt Forestilling om den aandelige Styrke og Udvikling, der er blevet dem til Del som med villige Hænder har baaret disse Ofre frem, eller at gøre sig noget Begreb om de Velsignelser de der-

ved har bragt til deres Medmennesker, og den gensidige Lykke og Glæde, der er blevet begge Parters Lod.

Det er Opaver, som den Kirken har sat sig, ved gennem sin store »Sikkerhedsplan« at skaffe ærligt Arbejde til de Arbejdsløse og hjælpe dem, der er blevet stedt i Nød gennem de sidste Aars vanskelige økonomiske Forhold. Et Foretagende, som er blevet prist i Blade og Tidsskrifter overalt i Amerika og langt uden for Amerikas Grænser. Man læste saaledes for en kort Tid siden i »San Francisco Chronicle«, »Hvis alle Kirker i Amerika vilde følge i Mormonkirkens Fodspor, vilde der ingen Nød være i Landet.« — Det er Opgaver som denne, der ved den Opofrelse, der kræves, fostrer Broderskabets rette Aand. »Hvad som helst I ville, at Menneskene skulde gøre mod eder, det gøre I ogsaa imod dem.«

Og sidst, men ikke mindst, hver Gang Ordet høres i Mormonkirken stilles der Opgaver til enhver af dens Medlemmer at løse i Form af Selvovervindelse, at overkomme Kødets Svagheder og Tilbøjeligheder, at Aandens Herredømme over Legemet maa vokse sig stærkere og sikrere Dag for Dag. Ja i Sandhed, det er Opgavernes Løsning, der giver os, Guds Børn, Lejlighed til den Udvikling som vor himmelske Fader har planlagt for os.

Hans Mikkelsen.

De to følgende Indlæg „Lad dit Lys i Verden skinne“ og „Hilsen fra Aarhus“ var indsendt for den Kvindelige Hjelpeforenings Fødselsdag 17. Marts, men kunde paa Grund af Pladsmangel ikke optages i sidste Nummer af Stjernen.
H. M.

„Lad dit Lys i Verden skinne“.

Disse Ord er engang givet til alle Guds Børn af Mesteren selv. Det er kun faa Ord; men Ord af en meget stor Betydning, især for de, der har gjort Pagt med vor himmelske Fader og paataget sig det Ansvar at være »Jordens Salt«.

I Anledning af den kvindelige Hjelpeforenings Fødselsdag, vil jeg prøve at fremhæve den store Betydning, som denne Organisation har, for at hjælpe os til mere fuldkomment at kunde leve vort Liv, som Frelseren ønsker det. Der har engang været sagt »Som Kvinden er, saa er Nationen«, naar dette er Tilfældet, vil man forstaa det store Ansvar, som paahviler Kvinden, og der kan samtidigt tilføjes her, at om Verden nogensinde har trængt til gode Kvinder, saa er det i Dag.

Men hvordan skal man kunde faa den rette Vejledning om ikke der er noget Sted, hvor man kan lære.

Da vor himmelske Fader atter sendte sit Riges Evangelium til Jorden, blev en saadan Organisation ogsaa et Led i dette store og herlige Værk. En Organisation, hvis Hovedformaal er at uddanne Kvinden til hendes store Mission, til at opelske Næstekærlighed, til at hjælpe de fattige og gøre godt mod alle. Den vise Kong Salomon sagde: »Skønhed er Forfængelighed, Yndighed er Bedrag; men den Kvinde, der frygter Gud, hun skal roses.« At tjene Herren skulde være vor Lyst. At sprede Lykke og Glæde til vore Medmennesker, altid at være venlig og imødekommende overfor alle, ligemeget enten det er fattig eller rig, altid at respektere andre Mennesker, især de, der er over os. Aldrig at tage Del i Sladder eller tale ondt om sin Næste; men altid prøve at fremelske det smukkeste ved alt og alle. Virkelig prøve at leve for andre, ved at være opofrende og sætte sig selv og sine egne Fordele til Side. De største Idealer af Kvinder, der har levet, har været de, der har sat deres egne Behageligheder til Side for at ofre sig for en Sag. Det samme er Tilfældet med en Moder, hun maa ofre sig for Hjemmet; men om hun tilhører den kvindelige Hjelpeforening, vil hun mere fuldkomment forstaa hendes store Mission, at opdrage hendes Familie paa den rigtige Maade, saa hendes Børn kan være med til at skabe en bedre Nation, og være skikket til at gaa ud i Verden. Med den gode Forstaaelse, som Hjemmet har givet dem, vil de bedre være i Stand til at modstaa de Fristelser, som de møder ude i Livet, og de vil have en sund Dømmekraft til at vælge Venner og Omgangskreds. De vil altid være i Stand til at bringe god Indflydelse omkring sig, hvor de saa end færdes. For den unge Pige er den kvindelige Hjelpeforening ogsaa af stor Værdi. Den er en Vejleder til hende for den Plads hun en Dag skal indtage. En Hjælp til at lære og paaskønne alle de smukke og vidunderlige Ting, som Herren daglig skænker sine Børn. Saa derfor er den kvindelige Hjelpeforening af meget stor Betydning og Hjælp for enhver Kvinde, som ønsker at tjene Herren og prøve at leve nærmere til disse Ord, som Frelseren gav:

»Lad dit Lys i Verden skinne.«

Str. Selma Pedersen
Esbjerg Gren.

Hilsen fra Aarhus.

Jeg ved paa hvem, jeg bygger,
 jeg ved, hvad fast bestaar,
 naar denne Verdens Skygger
 som Røg og Støv forgaar.

Saaledes lyder en af vore dejlige Zions Sange, og sandelig — et fast Vidnesbyrd om det Evangelium, vi som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af de Sidste Dages Hellige, er blevet meddelagtig i. Sandhedens Evangelium, den Klippe, hvorpaa jeg bygger, og som altid vil bestaa, naar denne Verdens Skygger, som Røg og Støv forgaar. Kristus forklarede engang sine Tilhørere i Lignelsen om den barmhjertige Samaritan, Betydningen af det som vi skulle være, og det som vi skulle gøre, pegende paa det Bud i Loven, som siger: Du skal elske din Næste som dig selv.

Og der var en Mand, som var faldet iblandt Røvere. Skarpt og klar tegner Kristus disse Personer, som gik den saarede Mand forbi, Mænd, som var ansete, blandt Jøderne, Mænd, som gjorde Krav paa at kaldes Guds Tjenere.

Og der kom en Samaritan forbi (Historien fortæller os, at Indbyggerne fra Samaria var ikke vellidte af Jøderne og ansaas for ikke at være gode Folk), han saa den saarede, steg ned af sit Æsel, badede hans Saar, bragte ham til et Herberg, betalte for hans Pleje og drog videre. I denne Lignelse og i mange andre, viser Frelseren tydelig og klart Kernen i Evangeliet, Kærligheden, Drivfjederen i denne store vidunderlige Plan. Kærligheden har Bud til os alle, og nu mere end nogensinde før, hvor alle Nationer trænger til Kærlighed og Fred. Kirkens Ledere vidste, hvad de gjorde, da de i forrige Tider indstiftede de kvindelige Hjelpeorganisationer, som nu i mange Aar har gaaet sin Sejersgang over den ganske Verden. Denne Organisation, som har gjort et enormt Kærligheds- og Barmhjertighedsarbejde i Kirkens Tjeneste baade i og uden for Kirken. Passet og plejet de syge, hjulpet de fattige og udført Heltegerninger i Kærlighedens Tjeneste.

Søstre, lad os alle, baade unge og ældre, fortsætte og gøre dette vidunderlige Arbejde mere omfangsrigt og mere udbredt endnu, vi Kvinder maa og skal være de førende i Kærlighedens store Arbejde, og gøre vort lil at være Banebrydere for Freden blandt Nationerne. Kristus viste os Vejen, lad os følge den, fremad og opad.

Kærlighed er Lysets Kilde,

Kærlighed er Livets Rod!

Derfor er Guds Raad saa milde,
derfor er Guds Aand saa god.

Kære Søstre!

Frederikke Schov

Aarhus.

Ungdomsstævnet i Odense.

Lige som Manuskriptet til denne Udgave skal til Bogtrykkeren, bliver vi præsenteret for et Eksempplar af Programmet til Ungdomsstævnet i Odense, og uden Overdriivelse kan vi roligt sige, at det er storslaaet.

Naar man tænker tilbage paa de tidligere Stævneprogrammer paa 4 Sider og ser det 16 Sider indholdsrige Program, kan man ikke andet end glæde sig over den store Fremgang, der har været paa dette Omraade.

Programmets Indhold er ypperligt tilrettelagt af Hovedbestyrelserne,

Man bliver bekendt med de Mænd og Kvinder, som har ledet og leder Ungdomsarbejdet, og et interessant Skema giver Læserne et Indblik i Konkurrencearbejdets Udvikling for de enkelte Grene. En Tale givet af afd. Præsident Joseph F. Smith om »Betydningen af Ungdomsarbejdet« er specielt oversat til Programmet. — For at alle Stævnedeltagerne kan danne sig et Begreb om, hvilke Regler, der vejleder Dommerne i Konkurrencerne ved Stævnet, er disse at finde i dette Program. — En speciel Sang til dette Stævne over vort Valgsprog er skrevet af Missionær Hans Mikkelsen. Det vil uden al Tvivl glæde alle Medlemmer af Ungdomsforeningerne i dette Program at finde alle de Valgsprog, som siden 1914 har været benyttet. Medens alle andre Missioner har været ude af Stand til at faa den berømte Ungdomssang »Carry on« (og desuden Præs. Lymans Yndlingssang) oversat saaledes, at den har ualmindelig stor Lighed med den engelske Tekst. Denne Sang ventes der meget af, naar de forenede Sangkor ved Aftenmødet indleder med denne.

Det er vel næppe nødvendigt at omtale Programmets sidste Side, for naar disse Linier læses er de fleste vel bekendt med denne Side, da den fortæller, hvorledes de rare Gevinster kan vindes.

Alene Artiklerne i Programmet er dets Pris (1 Kr.) værd, og for Medlemmer, som ikke rejser til Stævnet kan det ogsaa købes.

Det bør ikke her forglemmes at omtale det smukke Omslag, hvis Forside velvilligst er tegnet af Ældste Richard Gregersen.

Nyheder af Interesse.

Præsident Heber J. Grant af Jesu Kristi Kirke af sidste Dages Hellige agter at besøge Europa i Sommer. Han udtalte ved en Stavskonference, som afholdtes for nylig i Pasadena Stav, Kalifornien, at det var hans Hensigt at besøge England i Juli Maaned i Anledning af 100 Aars Dagen for Evangeliets Indførelse i England. Kommer Præsident Grant til England, vil han uden Tvivl ogsaa besøge Danmark.

Sytten nye Kirkebygninger vil i den nærmeste Fremtid blive opført af de Sidste Dages Hellige i det sydlige Kalifornien. Iblandt dem et Stavstabernakel og Ward Mødehus i eet og et andet Stavsecentrum. Disse Bygninger varierer i Størrelse og vil koste fra 85.000 Kr. til 225.000 Kr. hver.

Religionsundervisning gives atter i Aar af Mormonerne ved Universitetet i sydlige Kalifornien (University of Southern California). Skolen har over 10.000 Studenter. Ældste Byron Done vil afløse Apostel John A. Widtsoe, som i Fjor begyndte Religionsundervisningen der, efter Indbydelse af Universitetets Bestyrelse.

Tempelpladsen i Nauvo er for nylig blevet købt af Kirken. Hjørnesteinen til Nauvo Tempel blev nedlagt den 6. April 1841 og Bygningens Opførelse foregik under Joseph Smiths Ledelse indtil hans Martyrdom i Cartage Fængsel i 1844. Præsident Brigham Young lagde Kapstenen i Maj 1845. En ganske kort Tid derefter maatte de Hellige forlade deres Hjem i Nauvo og paabegyndte den store Udvandring til Utah. Templet faldt i Hænderne paa en fjendtlig Pøbelhob, som brændte Bygningen. Senere blæste de forkullede Mure om i en Tornado. Paa Tempelpladsen findes endnu den Brønd, hvorfra der blev trukket Vand til Døbefonten i Templet.

Rudger Clawson. Den 12. Marts dette Aar fejrede Ældste Rudger Clawson, Præsident for de tolv Apostles Raad sin 80 Aars Fødselsdag. Præsident Clawson har hele sit Liv staaet som en frygtløs Forkæmper for Herrens Sag. Da han som en ganske ung Mand var paa Mission i Syd-staterne blev han og hans Kammerat overfaldet af en Pøbelhob, hans Kammerat blev skudt ned, og da Ældste Clawson stod ved sin Kammerats Lig og saa et Dusin Gevær rettede imod sig, raabte han til dem: »Skyd!« Maaske var det Guds Magt, som ikke vilde tillade det eller Clawsons uforfærdede Optræden, der gjorde det; der var ingen, der skød paa ham.

Fra Missionsmarken.

AALBORG. Søndag den 14. Februar 1937 blev Aalborg Gren omorganiseret. Alle Grenens Funktionærer blev hæderlig afløst fra deres respektive Stillinger og det følgende Personel indsat:

Missionær Wm. K. Soelberg, Forstander for Aalborg Gren med Henry Løjborg som første Raadgiver og Henry Larsen anden Raadgiver; Henry Løjborg, Dirigent for Sangkoret; Elizabeth Nielsen Organist; Edith Løjborg assisterende Organist.

Præsident for Søndagsskolen, Missionær Lewis A. Westenskov, første Raadgiver Arthur Nielsen, anden Raadgiver Børge Klitgaard, Sekretær Witta Wagner, Sangleder Andrea Fristrup, Organist Elizabeth Nielsen.

Præsidentinde for den Kvindelige Hjelpeforening Margrethe Sørensen, første Raadgiver Thora Sandberg, anden Raadgiver Agnes Gerlach, Sekretær Karen Jørgensen, Kasserer Christine Christensen, Organist Anna Christensen.

Præsident for de Unge Mænds G. U. F. Valdemar Gerlach, første Raadgiver Ingemann Bendtsen, anden Raadgiver Alvin Olsen, Sekretær Arhur Nielsen.

Præsidentinde for de Unge Kvinders G. U. F. Elizabeth Nielsen, første Raadgiver Edith Petersen, anden Raadgiver Witta Wagner, Sekretær Esther Damsgaard.

Præsidentinde for Primaryforeningen, Anna Christensen, første Raadgiver Gerda Petersen, anden Raadgiver Ella Ulstrup, Sekretær Gerda Nielsen.

Præsident for den Genealogiske Forening, Valdemar Gerlach, første Raadgiver Christian Tranholm, anden Raadgiver Børge Klitgaard, Sekretær Lisy Tranholm.

Fredag Aften den 26. Febr. gav Sankoret i Aalborg en meget vellykket Koncert og Missionær Lewis A. Westenskov holdt et udmærket tilrettelagt Foredrag over Emnet »Var Kolumbus den første, der opdagede Amerika?« Med Foredraget fremvistes en Række Lysbilleder af Ruiner og Udgravninger i Syd-Amerika. Underholdningen overværedes af 98 fremmede foruden Medlemmer.

Tirsdag d. 2. Marts afholdtes et Funktionærmøde, hvortil alle Grenens Funktionærer var indbudt og 70 pCt. af dem til Stede.

Mødet var arrangeret for at skabe bedre Samarbejde mellem de forskellige Organisationer. Distriktspræsident W. K. Soelberg talte først til de forsamlede, hvorefter Ordet blev givet i fri Diskussion af de forskellige Problemer

og Spørgsmaal angaaende Organisationernes Arbejde. Forfriskninger blev serveret og et lille Program af Sange og humoristisk Skæmt blev udført. At alle var glade for Mødet bevises tydeligt af den store Interesse, som blev udvist i Diskussionen, og de mange kraftige Henstillinger til Grensforstanderskabet om flere af den Slags Møder, med ikke for langt Mellemrum.

Sardus Sørensen.

SILKEBORG: Fem af Missionærene i Aarhus Distrikt Thomas C. Sørensen, Boyd T. Karren, P. Woodrow Nielsen, Ver Don Carpenter og Gordon P. Andersen spillede fornylig Kurvebold med Forretningsmændenes Boldklub i Herning. Missionærene vandt Spillet.

AARHUS: I Aarhus Gren afholdtes den 26. Febr. en festlig Sammenkomst, som indlededes med en Middag for de ældre Søskende. Middagen, som bestod af Suppe, Steg og Dessert, var arrangeret af den Kvindelige Hjelpeforening. Der raadede en udmærket Stemning blandt de ca. 45 Deltagere. Om Aftenen var de unge Mænds og Kvinders Foreninger Værter. Der dansedes til gammeldags Dansemusik, og ved Chokoladebordet blev der givet nogle Sangnumre. Der var ca. 125 Deltagere og alle var enige om at have tilbragt en ualmindelig fornøjelig Aften.

Forflyttelser.

Ældste Edwin Joseph Jensen er forflyttet fra København til Haderslev og Ældste Lorenz Nelson Clark fra Haderslev til København.

INDHOLD:

Opstandelsen	98	Ungdomsstævnet i Odense ..	109
Redaktionelt	104	Nyheder af Interesse	110
Lad dit Lys i Verden skinne.	106	Fra Missionsmarken	111
Hilsen fra Aarhus.....	108	Forflyttelser	112

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Anna L. Petersen*,
Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Hans Mikkelsen*,
Priorvej 12, København F.